

— Защо, бе? Пуфъ! Отъ едни такива—пуфъ! Върви ти тука:— азъ ще я управля, — викна Стоянь.

И азъ потръгнахъ следъ него като провиненъ ученикъ по учителъ. Но ми закипѣ въ гърдитѣ... Биха видѣли тѣ, ония тамъ, дето се смѣяха... Ку-кери, а? Бихъ ги научилъ азъ тѣхъ, токо... нали не знаехъ даже, кои сж тѣ и какви сж башитѣ имъ!

Все пакъ... сега азъ бихъ предпочелъ да се махнемъ отъ тоя градъ! Да! Само — ще трѣбва да изпратимъ една картичка отъ тука на Дося — на нашия боленъ другаръ въ Варна.

* * *

Бургасъ лежи между две бърда, като въ люлка. Южното бърдо го обгражда отъ къмъ Вая-къойското блато, а северното е онова, презъ което дойдохме ние. Между бърдата не тече никаква вода и пакъ Бургасъ е наведенъ къмъ пристанището си и часть отъ кжшитѣ му сж до самитѣ води. Леле, да се разбуди нѣкоя нощъ морето! Не ще остане по-менъ отъ тѣзи кжши тукъ...

Но нѣма много да се изгуби, наистина! Че това градъ ли е? Една единствена улица, дълга, като варкузунъ. Да е поне улица за свѣта, пъкъ то — дѣскарници, само дѣскарници и все дѣскарници, до кждето очитѣ гледатъ! Кому ли сж до-трѣбвали толкова дѣски и греди? Дали не ги изпращатъ по море за Европа...

Искамъ да попитамъ, но не смѣя: боя се да не се покажа глупавъ. Трѣбва да сме вече внимателни, защото сега всички ни зѣпатъ. Когато вървимъ изъ улицитѣ, излизатъ хора отъ дюгени и кжщи да ни гледатъ. Цѣлиятъ градъ е гръмналъ: „две момчета тръгнали да обикалятъ България“!...